

MUNICIPALS

Jordi Jordan, Meritxell Roigé i Max Weber

L'historiador, economista i polític Max Weber, considerat pare de la sociologia moderna, va pronunciar fa més de 100 anys, el 1919, una conferència sota el títol *La política com a vocació i com a professió*. Entre altres coses deia: "La política és participar en el poder o influir en la distribució del poder i ha d'estar guiada per l'idealisme, i, al mateix temps, per un fred càlcul de possibilitats més o menys maquiavèlic".

De les recents eleccions municipals

i autonòmiques a Espanya crec que és perfectament constatable que a molts llocs, moltíssims, els freds càlculs maquiavèlics dels quals parlava l'autor d'*El Príncep* als inicis del segle XVI han estat superats amb escreix per a aconseguir el poder. Fins i tot en no pocs casos cal situar-se més a prop del *Faust* de Goethe, que ven l'ànima al diable Mefistòfil.

S'ha produït arreu. És ben sabut que a bastants llocs on es donava per suposat que un/a seria alcalde o alcal-

dessa per haver guanyat rotundament, en el darrer minut tot s'ha capgirat per pactes entre els altres grups contra el guanyador/a. Ho han practicat sense cap pudor els polítics de dretes, els d'esquerres, els nacionalistes, els constitucionalistes, i també aquells de la línia de Pablo Iglesias que acusaven els altres de "casta" i que quan han entrat a les institucions han demostrat que, com a mínim, ells ho són tant com els altres. Importen poc els principis. Guanyen els interessos, els intercanvis del *quid pro quo* (a canvi de què?, què em dones?). Si un pot obtenir més cadires tot val. És allò de què els interessos fan estranyers companys de llit. No es pensa gaire en els ciutadans.

Els nous alcaldes són perfectament legítims encara que haguessin perdut les eleccions, perquè han aconseguit el vot de més regidors. Està dins la llei. Cosa diferent és si és ètic el que s'ha fet a molts llocs. Per desgràcia, són massa els que han separat ètica i política, i per això val tot, però que un assumpte sigui legal no necessàriament implica que sigui honest. Un cas extrem molt clar, ben diferent de l'aquí tractat, però com exemple, és el de l'avortament. És un crim, per molt legal que sigui i, fins i tot, el declaren un delict.

El cas de l'Ajuntament de Tortosa és un dels que mereix atenció. Malgrat haver perdut fins i tot amb la confluència de Socialistes i Movem, Tortosa, Jordi Jordan va ser hàbil i tenaç en cercar i aconseguir forjar l'alternativa que inclogués totes les forces enfront de la claríssima guanyadora, Meritxell Roigé, que havia ob-

tingut un gran resultat electoral, a la vora de la majoria absoluta. Els altres la van desbancar. Totalment legal, però potser no seria un exemple que mereixi aplaudiments.

Vaig assistir a la constitució del nou Ajuntament i elecció de l'alcalde. Entre el públic que el seguïem a la pantalla instal·lada a la planta baixa de l'Ajuntament hi havia molta claca. Uns quants de Roigé, però àmpliament majoritaris els de Jordan. És comprensible que cadascun aplaudís als seus, però em van cridar negativament l'atenció les expressions insultants d'alguns dels presents -no de tots- contra Roigé i diversos regidors del seu grup. Algú ha introduït hostilitat i fins i tot odi que va més enllà de la legítima discrepància política. Es declaraven vencedors i dirigien invectives als de Junts per Tortosa quan prenen possessió o votaven.

Passant pàgina, s'ha entrat en un nou període municipal. No cauré en qualificar-lo de canvi històric, perquè aquest atribut està devaluat pel fet d'utilitzar-lo per a molts assumptes. Hi haurà uns altres objectius i formes d'actuar municipals, però no dubto que tots desitgen fer-ho bé en favor dels ciutadans.

La vida segueix. Un petit exemple que potser al lector li pot semblar irrellevant, però en la meua opinió fou molt important. Va passar el dia següent de l'elecció de l'alcalde. A Jesús se celebrava la festa del Sagrat Cor amb processó inclosa recorrent els carrers del poble coberts de catifes artístiques. Hi eren els regidors de l'EMD, per suposat, però també els de Tortosa. Mèrit i mostra respectuo-

Daniel Arasa

sa per part dels membres del nou govern municipal, i encara més dels de l'oposició. És comprensible que Roigé i els seus regidors estiguin decebuts aquests primers dies postelectorals perquè es consideraven guanyadors, i, amb raó o sense, indignats contra aquells que consideren els han arrabassat la victòria o contribuït al fet que això s'hagi produït, però han tingut la solidesa, la resiliència, de no llançar la tovalloleta ni reproduir els "que us bombin a tots" com ha passat a l'Ajuntament de Barcelona. Han seguit endavant. La mateixa Roigé va dir en el seu discurs municipal que havia acabat el seu "primer" mandat, convençuda que en el futur, quan sigui, n'hi haurà un altre.

Jordan, mentrestant, va pronunciar un correcte discurs de presa de possessió en el qual va reiterar la disponibilitat a governar per a tots els ciutadans. Com a tot aquell que està al capdavant dels afers públics, sigui del color que sigui, cal desitjar-li els màxims encerts, en bé de la ciutat. Torno a Max Weber. Parlava aquest destacat sociòleg gens positivista que en la pràctica política cal saber distingir entre "l'ètica de la convicció i l'ètica de la responsabilitat". El governant, també a Tortosa, ho ha de tenir molt en compte.

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

I EL QUE SÀPIGA JUGAR A FUTBOL DE VOSALTRES, I ENS DONI UN BON RENDIMENT ECONÒMIC PODRÀ ENTRAR AL PAÍS I GAUDIR DE TOTS ELS DRETS DEL PRIMER MÓN.

By jokin
T'HO DIUEN ELS PETITS CORSARIS